

1- Erzurum'un büyük velîsi İbrahim Hakkı (k.s.) hazretlerini çocukken İsmâil Fakîrullah (k.s.) hazretlerine teslim ederler. İyi bir terbiye alması için çocukluğunun mühim bir devresini Fakîrullah hazretlerinin yanında geçiren İbrahim Hakkı hazretleri, bir gün eline aldığı bir testiyle çeşmeye gider, doldururken oraya gelen bir atlı:
-Çekil bakayım önümden be çocuk! diye İbrahim Hakkı hazretlerini azarlayarak atını çeşmeye sürer. O da testisini alıp bir kenara çekilmeye uğraşırken atını mahmuzlayan adam, onu bir köşeye sıkıştırır. Testisini bırakıp kendisini kurtarmak zorunda kalır İbrahim Hakkı hazretleri... Bu esnada at da üzerine basıp testiye kırar. Ağlayarak hocasının huzuruna gelir ve:
-Çeşmeden su alırken atını koşturarak gelen biri, atını üzerime sürdü. Can havliyle kendimi kurtarmaya çalışırken testimi de tepeletip kırdı! der. Hocası sorar:
-Testini kıran atlıya sen bir şey söyledin mi?
-Hayır, der, hiçbir şey söylemedim.
-Çabuk git ve o adama bir-iki laf söyle, der. İbrahim Hakkı hazretleri gider, çeşmenin başında atını tımar etmeye başlayan adamın yanına varıp bekler. Fakat bir türlü terbiyesini bozup da:
-Benim testimi niye kırdın zâlim adam?! diyemez. Dönüp geldiğinde hocası Fakîrullah hazretleri sorar:
-Ona bir şeyler söyleyebildin mi?
-Söyleyemedim efendim; niyetlendim, lâkin bir türlü dilimi çevirip de ağır bir söz sarf edemedim! Hocası bağırır:
-Sana diyorum, çabuk git ve o adama bir şeyler söyle, mukabele et! Yoksa sonu felâket!.. İbrahim Hakkı hazretleri bu defa kararlı olarak koşup çeşmenin başına gelir. Bir de bakar ki, testisini kıran adamı, kendi atı, attığı çiftelerle çeşmenin havuzuna yuvarlamış, ölüsü yatmaktadır! Koşarak gelip, hocası İsmâil Fakîrullah hazretlerine bu vahim vaziyeti anlatır. Hocası bu hâle üzülür:
-Vah vah! Bir testiye bir adam! Üzüldüm buna doğrusu!

der. Huzurundakiler bundan bir şey anlamadıklarını söyleyince, büyük velî şöyle îzah eder: 'O atlı adam, İbrahim Hakki'ya zulmetti. Zulme uğrayan da tek kelimeyle olsun mukabelede bulunmadı, zâlimi Allâh'a havâle etti. Allâh Teâlâ'nın da gayretine dokunup zâlimi cezâlandırdı. Şayet İbrahim Hakki da onun zulmüne karşılık verip, ona bir şeyler söyleseydi, ödeşeceklerdi. Fakat İbrahim, büsbütün mazlum oldu. Bense ödeştirmek için uğraşıyordum, maalesef muvaffak olamadım!'

2- Ebû Abdullah Merrakûşî hazretleri, Resûlullah efendimizi vesîle ederek Allahü teâlâdan bir şey istemek, Resûlullah efendimizin yardım ve şefâatlerine kavuşmak husûsunda bir eser yazdığı esnâda başından geçen bir hâdiseyi şöyle nakletti:

"1239 senesinde Sader kalesinden seçkin bir cemâatle berâber çıktık. Yanımızda bize kılavuzluk eden biri vardı. Bir müddet gittikten sonra suyumuz tükendi. Durup su aramaya çıktık. Ben de bu arada ihtiyâcımı görmek için gittim. Bu sırada müthiş bir şekilde uykum geldi. Nasıl olsa giderken beni uyandırırılar deyip, başımı yere koydum. Uyandığında kendimi çölün ortasında yapayalnız buldum. Arkadaşlarım beni unutup gitmişlerdi. Yalnızlıktan büyük bir korkuya kapıldım. Çölde sağa sola yürümeye başladım. Nerede bulunduğumu, nereye gideceğimi bilemiyordum. Her taraf dümdüz kumdu. Az sonra hava karardı. Yolculuk yaptığımız kâfileden hiçbir iz yoktu. Ben, gece karanlığında yapayalnızdım. Korkum daha da şiddetlendi. Telâşla daha süratli yürümeye başladım. Bir müddet gittikten sonra, çok susamış ve yorulmuş bir hâlde yere düştüm. Artık hayâtımdan ümîdimi kesmiş, ölümümün yaklaştığını hissetmeye başlamıştım. Susuzluk ve yorgunluktan, ızdırap ve elemim son haddine varmıştı. Birden aklıma geldi. Gece karanlığında: "Yâ Resûlallah! Yetiş! Senden Allahü teâlânın izniyle yardım etmeni istiyorum!" diye inledim. Sözümü bitirir bitirmez, birinin bana seslendiğini duydum. Sesin geldiği tarafa baktığımda; gece karanlığında, etrafına ışıklar saçan, bembeyaz elbiseler giyinmiş, o zamâna kadar hiç görmediğim bir kimsenin beni çağırdığını gördüm. Bana yaklaşıp, elimi tuttu. O ânda bütün yorgunluğum ve susuzluğum kayboldu. Yeniden doğmuş gibi oldum. Ona canım birden ısıniverdi. Elele bir müddet yürüdük. Hayâtımın en tatlı anlarından birini yaşadığımı hissettim. Bir kum tepeciğini aşınca, berâber yolculuk yaptığım kâfilenin ışıklarını görüp, arkadaşlarımla seslerini duydum. Onların yanlarına doğru yaklaştık.

Benim bindiğim hayvan en arkada onları tâkib ediyordu. Birden gelip önümde durdu. Bineğimi önümde görünce, sevinç çılgınlıkları attım. Ben bağırınca, benimle gelen zât elini elimden çekti. Daha sonra elimden tutup bineğime bindirdi.

Sonra da;

"Bizden bir şey isteyen ve yardım talebinde bulunanı boş çevirmeyiz." diyerek geri dönüp gitti. O zaman onun Resûlullah efendimiz olduğunu anladım. O, geri dönüp giderken, çevresine yaydığı nûrların gece karanlığında göğe doğru yükseldiği görülüyordu. O, gözümde kaybolunca, birden aklım başıma geldi;

Nisan 2009 54

Muhabbet Bahçesi

Yusuf ELİBOL

"Nasıl olup da ben, Resûlullah efendimizin elini ayağını öpmedim." diye çırpındım. Ama iş işten geçmiş, fırsat elden kaçmıştı.

3- Eline aldığı kuru bir hurma dalına dayanarak Resûlullah'ın kapısına kadar gelmiş olan yaşlı bir kadın, içeri girmek arzusunu izhar etmesi üzerine;

– Yâ Resûlâllah, kim olduğunu bilmediğimiz bir ihtiyare kadın, zâtınızı görmek istiyor," dediler.

Resûl-i Ekrem Hazretleri:

– Müsaade edin, gelsin," buyurdular.

İhtiyarlıktan âdeta rükû eder halde duran kadın, hurma dalından edindiği asâsına dayana dayana Resûlullah'ın kapısından içeri girdi, bir-iki adım ilerledikten sonra, kendisini tanıyan Resûlullah hemen ayağa kalktılar; altlarındaki içi hurma lifi dolu minderlerini göstererek oturmasını istediler.

Resûlullah'ın bu kadına gösterdiği hürmet ve alâka, orada hazır bulunan Hazret-i Ömer'in dikkatini çekti; hattâ kim olduğunu merak ettiği bu ihtiyareye gösterilen bu ikramı, biraz da fazla gibi bulduğu içindir ki, ihtiyare kalkıp gittikten sonra: – Yâ Resûlâllah, bu kadın kimdi ki, kendisine ayağa kalkacak kadar hürmet ettiniz, minderinizi verecek kadar alâka gösteriniz?" dedi.

Resûlullah'ın cevabı tek cümleden ibaretti:

– Bu kadın, bizim Hatîce'nin dostlarından!"

Burada aklımıza şöyle bir soru geliyor:

– Resûlullah Hazretleri, senelerce evvel vefat etmiş olan Hatice Validemize, neden bu kadar alâkâ duyuyordu ki, O'nun dostlarına bile ayağa kalkıyor, minderlerini vermek kadirşinâslığında bulunuyorlardı? Hatîce Validemizin kendisini bu derece sevdiren hususiyeti ne

idi?

Bu soruların cevabını da, Hazret-i Âişe Validemizin hazır bulunduğu bir mecliste cereyan eden şu hatıradaki bulmak mümkündür. Fahr-i Kâinat Efendimiz, bir aile sohbetinde, Hazret-i Hatîce Validemizi uzun uzun yâdetmiş; bazı hatıraları yeniden anlatarak, geçmiş günlerini dile getirmişti.

Hazret-i Âişe Validemiz:

– Yâ Resûlâllah, senelerce evvel ölüp gitmiş olan bir yaşlı kadını, bu kadar hatırlayıp yâdetmekte ne fayda var? Allahü Zülcelâl, size, O'ndan daha genç ve güzelini ihsan etmiş; ağzında dişi bile kalmamış bir ihtiyare yerine daha gencini vermiştir,” dedi. Âişe Validemizin bu sözlerine karşı Resûlullah Hazretleri'nin, Hz. Hatîce Validemizi niçin unutmadığını bildiren şu cevaplarını, dikkat ve ibretle okumaktayız:

– Yâ Âişe! Seneler geçtiği halde Hatîce'yi unutmayışım, O'nun dış güzelliğinden değildir.

Herkes beni red ve inkâr ettiği zaman, Hatîce bana inandı ve tasdik etti.

Etrafımdakiler bana, yalancısın, dediği zaman; Hatîce bana, doğru söylüyorsun, asla çekinme, dedi. İnsanlar benden bir pulu esirgediği zaman, Hatîce, bütün servetini önüme sürerek bunların hepsi emrindedir, istediğin kadar harcayabilirsin, dedi.

Dünyada yalnız kaldığım günlerde, Hatîce, benden asla geri kalmadı; bunların hepsi geçicidir, üzülme, ileride bu güçlükleri kolaylıklar takip edecektir, dedi. İşte ben, Hatîce'yi, bu fedakârlıkları için unutmuyorum!”

Hz. Hatîce'yi seneler geçtiği halde unutturmayan meziyetleri, Resûlullah nezdinde, kadın arkadaşına oturduğu minderini verdirecek kadar kazanmış olduğu itibar ve kıymeti; hanımların dikkatlerini çekmelidir.

Mü'mine hanımlar, İslâm dâvası uğrunda fedakârca çalışan kocalarına engel olmamalı. Hatîce annemiz gibi, bütün kuvvet ve imkânlarıyla dâva uğrunda çalışan beylerini takviye ile yardımcı olmalıdırlar.

4- Cemâleddîn-i Aksarâyî hazretleri anlatır:

Tâbiînden Hasan-ı Basrî hazretleri bir gün dergâhta otururken ihtiyar bir kadın gelir ve;

- Efendi hazretleri, benim bir kızım vardı öldü. Hasretine dayanamıyorum. Bana bir duâ öğret de rüyâmda görüp hasretimi gidereyim, der. Hasan-ı Basrî hazretleri gerekeni yaptıktan sonra kadın gider. Fakat kadın, ertesi gün gözleri kan çanağı gibi olduğu hâlde ağlayarak tekrar dergâha gelir. Hasan-ı Basrî hazretleri kadına;

- Niçin ağlıyorsun? diye sorunca kadın;
- Kızımı rüyâda gördüm, ama üzerine katrandan bir elbise giydirmişler cayır cayır yanıyor, cevabını verir. Hasan-ı Basrî hazretleri ve yanında bulunanlar kendi sonlarının nasıl olacağını düşünerek ağlaşmaya başlarlar.

Aradan bir müddet geçtikten sonra Hasan-ı Basrî hazretleri, rüyâsında kendinin vefât ettiğini ve cennete girdiğini görür. Cennette gezerken muhteşem bir köşk ve önünde bir kadın görür.

O kadına;

- Yavrum sen hangi peygamberin hanımı veya kızıydın? diye sorar.

Kadın;

- Efendim ben, bir peygamberin hanımı veya kızı değilim. Geçen gün size gelip de sizden rüyâsında kızını görmek isteyen kadının kızıyım, cevabını verir.

Hasan-ı Basrî hazretleri;

- Kızım annen senin Cehennemde yandığını söylemişti. Hâlbuki sen yüksek makamlardasın. Bu makâma nasıl ulaştın? diye sorar.

Kadın;

- Efendim biz kabir hayâtında beş yüz elli kişi azâb görüyorduk. Bir mümin kabristana gelip on bir İhlâs, on bir Felak, on bir Nâs sûresini okudu. Kabristanda yatan müminlerin ruhlarına bağışladı. Allahü teâlâ bize azâb eden meleğe; "Benim âyetlerim ve adım hürmetine burada bulunan ve azâb görenleri affettim. Onlara azâb etmeyin ve birer makam verin" buyurdu. Onun için bu makâma geldim cevabını verir..."

Netice olarak, ölen yakınlarımızı seviyorsak, onları üzecek kötü amellerden sakınmamız ve onlara dua etmemiz, sadaka vererek, hayır, hasenât yaparak imdatlarına koşmamız lazımdır...